ततः पुरे महानासीदानन्दः पौरवेश्मसु।
अस्माकं सन्ततिर्जाता नाथस्येति महामुने ॥ ८ ॥
हृष्टपुष्टे पुरे तस्मिन् गीतवाद्यैर्वराङ्गने।
विलासिन्योऽतिचार्व्वङ्ग्यो नन्दतुर्लास्यमुत्तमं ॥ ९ ॥
राजा च द्विजमुख्येभ्यो रत्नानि च वसूनि च।
गावो वस्त्रान्यलङ्कारानददद्धृष्टमानसः ॥ १० ॥
ततः स बालो ववृधे शुक्लपक्षे यथा शशी।
पितॄणां प्रीतिजनको जनस्येष्टश्च सोऽभवत् ॥ ११ ॥
आचार्य्याणां सकाशात् स प्राग्वेदान् जगृहे मुने।
ततः शस्त्रान्यशेषाणि धनुर्व्वेदं ततः परं ॥ १२ ॥
कृतोद्योगो यदा सोऽभूत् खड्गकार्मुककर्मणि।
अन्येषु च तथा वीरः शस्त्रेषु विजितश्रमः ॥ १३ ॥
ततोऽस्त्राणि स जग्राह भार्गवाद्भृगुसम्भवात्।
विनयावनतो विप्र गुरोः प्रीतिपरायणः ॥ १४ ॥
गृहीतास्त्रः कृती वेदे धनुर्वेदस्य पारगः।
निष्णातः सर्व्वविद्यासु न बभूव ततः पुरा ॥ १५ ॥
विशालोऽपि सुतावार्त्तामुपलभ्याखिलामिमां।
हर्षनिर्भरचित्ताऽभूद्दौहित्रस्य च योग्यतां ॥ १६ ॥
अथ राजा सुतसुतं दृष्ट्वा प्राप्तमनोरथः।
यज्ञाननेकान् निष्पाद्य दत्वा दानानि चार्थिनां ॥ १७ ॥
कृताशेषक्रियो युक्तः सवर्णैर्धर्मतो महीं।
परिपाल्यारिविजयी बलबुद्धिसमन्वितः ॥ १८ ॥

Digitized by Google